

Publicerad 2014-09-14 23:00 av terrimo

Efter att ha läst igenom dikten ett antal gånger har det slutat med att jag skrivit om den ett antal gånger, så här kommer den i ny version.

ägget

Hej, mitt ägg.

Kanske är ditt öde nästa månads mens-klägg.

Kanske är det nästa generationens drägg.

Jag har egentligen inga som helst belägg
för spekulationer åt något håll.

Hur skulle jag kunna veta nånting om din roll,
än så länge är du ju bara bukinnehåll

en liten kromosom-boll

som klamrar dig fast vid min ena äggstock
tillsammans med en hel halvsyskon-flock.

Du hänger där som en berlock
en romantiserad kapsel fylld av liv

men vad säger att min giv är positiv?

Slumpen kanske tar sin kniv
och skär ut och sparar helt fel adjektiv.
Av alla min genpools alternativ
väljer den halvan som är feg och passiv,
den som blir ogrundat aggressiv
eller den vars psyke går på högvarv.

Tänk om mitt enda arv

är en själslig skarv -
ett inprogrammerat anlag för nervsammanbrott.
Tänk om du, min larv
vaknar en morgon när halva ditt liv har gått
och inser att det enda du fått
är en nitlott

ett lapptäcke i femtio nyanser av grått.

Jag vill att du, mitt lilla ägg

ska få dansa på rosor, på syrén och på hägg.
Jag vill att du ska få halka på räkmackor,
men förutom dig så krävs ett tillägg -
mina halverade gen-svackor
måste bli hela med nån annans utlägg

och tänk så är det skit som penetrerar din vägg?

Plötsligt går du inte att stoppa,
du börjar knoppa, växer samman
som det värsta av mig och nån annan
du multipliceras till en egen individ -
en hybrid
mellan två personers gener.
Så vad fan ska jag göra när jag blir gravid,

när mitt blod rinner i dina vener?

Jag har liksom sett för många brutala förlossningsscener
för att tro att jag ens skulle överleva.
Ett så stort huvud genom en så liten skreva -
du reducerar mig till en helkroppps-reva

jag slits itu och du kvävs i samma veva.

Kanske är jag irrationell med mitt gnäll
över dig, lilla könszell,
men håna mig inte är du snäll,
håna mig inte när jag uttrycker min fasa
för jag ser min tillvaro rasa,
brinna som en övertänd valborgsbrasa
när jag börjar min bana som mamma.

Jag vill slåss

mot livets flamma,
den kan inte vara nåt för oss -
kanske är det vackert, försiktigt som ett irrbloss -
men mina förhoppningar är rätt blygsamma.

Så du mitt ägg, min materialiserade ambivalens

det känns
som om du får leva på en gräns till existens,
du ser dina syskon försvinna som mens
utan att nånsin bli beviljad audiens
till livet utanför min kropp
när min rädsla skriker "STOPP!"

Men kanske, kanske finns det en liten gnutta hopp
att du efter årens lopp
ska få känna livet pulsera,
att vi båda får känna hjärtat nära nog brisera
av nåt annat än skräck, för det finns ju mera,
det finns mer än min livmoderhals...

Även om jag inte lovar dig någonting alls.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren terrimo med Poeter.se id #42430 innehar upphovsrätten